

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΥΪΕΙ ΕΜΗ ΣΟΦΙΑ ΠΡΟΣΕΧΕ, ΕΜΟΙΣ ΔΕ ΛΟΓΟΙΣ ΠΑΡΑΒΑΛΛΕ ΣὸΝ ΟΥΣ. ΠΑΡΟΙΜ. ΣΟΛΩΜ. ΚΙΦ. Ε.

Αρ. 10.

ΣΜΥΡΝΗ. 24 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1831.

ΠΕΡΙΧΩΡΑ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ.

Πρὸς Νότον τῆς Ιερουσαλήμ, ἀρχίζοντες ἀπὸ τὴν κοιλάδα τῶν Κέδρων καὶ προχωροῦντες πρὸς δυσμὰς, κεῖται ἡ Γέεννα, ἡ ἢ κοιλάς τοῦ υἱοῦ τοῦ Χίννομ ἧτις ὀνομάζεται ἀκόμη Τοφέτ. Ἀρχαίως ἦτον μία εὐάρεστος δατριὴ καὶ τὰ πολλὰ δένδρα ὅπου εἶχεν ἕκαστος ἕνα τερπνότατον ἴσκιον. ἔγινεν ὁμῶς σκηνὴ εἰδωλολατρικῆς ἔδελυρίας καὶ ὁ τόπος ἀφιερῶθη εἰς τὴν λατρείαν τοῦ τρομεροῦ Μολύχ. Εἰς τὴν εἰκόνα τούτου τοῦ εἰδώλου ἐπροσφέροντο ὡς θυσία μικρὰ νήπια μετ' ἐπιμέλειαν σκληρότητα. Οἱ ἴδιοι οἱ γονεῖστων τὰ ἔφερναν ἐμπροσθέν τοῦ χαλκίνου τούτου ἀγάλματος, καὶ ἐδιόριζαν νὰ θυθῶν εἰς τὰς ἀγκαλάς του, ἀπὸ τὰς ὁποίας μετ' ἐπειτὰ τὰ ἔπερον καὶ τὰ ἔριπτον εἰς μίαν ἀναμένην κλίμακον, ὅπου ἀνελεῶς ἐφθείροντο ἀπὸ τὰς φλόγας. Διὰ νὰ ἐμποδίσουν τὰς φωνὰς τῶν ἀθλιῶν θυμάτων, ἐκτυπῶντο ἐνὸς εἰδους τύμπανα εἰς ὅσον καιρὸν ἐβαστοῦσεν ἡ θυσία καὶ ἐπειδὴ τὸ βραβύχον ὄνομα τῶν τοιούτων ὀργάνων εἶναι Τόφ, ὑποθέτουσι τινές ὅτι τὸ μέρος ὅπου ἐλατρεύετο τοῦτο τὸ εἶδωλον ὀνομάσθη Τοφέτ, ἕνεκα τούτης τῆς περιστάσεως. Ὁ ἐνάρετος βασιλεὺς Ιωσίας, ὅστις μετεχειρίσθη τὴν βίαν διὰ νὰ διώξῃ ἀπ' ἐκείνην τὴν γῆν τὴν εἰδωλολατρείαν, εἰδοποιούμεθα ὅτι ἐμόλυνε τὸν τόπον, « διὰ νὰ μὴν δυνήθῃ κανεὶς νὰ καύσῃ τὸν υἱὸν τοῦ ἢ τὴν θυγατέρα του διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν Μολύχ.

Ἐμπρόσταζε λοιπὸν, ὡς φαίνεται, νὰ γίνῃ ἕνας τόπος διὰ νὰ μεταφέρονται εἰς αὐτὸν τὰ νεκρὰ πτώματα τῶν ζώων, καθὼς καὶ ἐκεῖνα τῶν ληστῶν, ὅπου συχνὰ ἐρίπτοντο. Μετὰ τὴν αἰγματοσίαν οἱ Ιουδαῖοι τὸν ἐθεωροῦσαν μετ' ἐπιμέλειαν μῖσος, καὶ ἀκολουθοῦσαν νὰ τὸν μολύνουν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀκόμη περισσότερον, τόσον ὥστε κατήντησε ἐν ρυπαρότατον δοχεῖον κάθε εἰδους ἀκαθάρτων καὶ νεκρῶν ζώων. Διὰ νὰ ἐμποδίσουν τὸν λοιμώδη ἀέρα τὸν ὁποῖον ἠμποροῦσε νὰ προξενήτῃ ἡ σήψις τῶν τσιούτων, συνεχεῖς φωτίζοντο διὰ νὰ καίωνται καὶ διὰ νὰ φθείρωνται. Οὕτω ἀσπιδῆς, φοικιδῆς καὶ γέματος ἀπὸ ἐξολοθρευτικὸν πῦρ, ἦτον ὁ τόπος, ὥστε ἐθεωρεῖτο ὡς μία εἰκὼν τῆς κολάσεως, καὶ ἡ λέξις Γέεννα ἐφθασε τέλος πάντων νὰ γείνη τὸ κοινὸν ὄνομα τῆς τρομερῆς ἐκείνης κατοικίας τῶν κολαζομένων, ὅπου ὁ σκόληξ δὲν ἀποθνήσκει ποτέ, καὶ ἡ φωτιά δὲν σβύνεται εἰς τὸν αἰῶνα.

Ἀπὸ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Σιών, ὅπου κεῖται τὸ ὄρος τῆς Ἀμωρίας, κατ' εὐθείαν ἀπ' ἀντικρου τοῦ ἰδίου ἐπιήγαζεν ἡ βρύσις τοῦ Σιλωεὶμ ἢ ἡ Σιλόα. Τὰ νερὰ τῆς φέρονται εἰς δύο μεγάλας λίμνας, ἀπὸ τὰς ὁποίας εὐκόλως δύνανται νὰ ἀντλοῦν τὸ ὕδωρ, καὶ ὁπότεν δὲν τὸ ἐγχεῖαζοντο, ἔ-

τρεχαν ὑψηλῶς ὡς μικρὸν τι ρεῖθρον καὶ ἔμβαιναν μέσα εἰς τὸν αὐλακα τῶν Κέδρων. Τὴν σήμερον ὁμῶς εἰδοποιούμεθα ὅτι ἡ βρύσις πηγάζει ἀπὸ ἕνα κρημνὸν 20, ἢ 30 πόδας εἰς βάθος ὅπου εἶναι σκαλοπάτια διὰ νὰ καταβαίνουν οἱ ἄνθρωποι. Ἐκεῖ προβαίνει μετ' ἕνα ὑψηλὸν ψευδισμόν καὶ τὸ ὕδωρ φαίνεται καθαρὸν ὡς κρυστάλλος. Ἀπ' ἐδῶ προχωρεῖ ἀριστερὸν διάστημα ὑπογείως τοῦ ὄρους: τότε πάλιν προβαίνει μετ' ἕνα ἡμερον βορβορισμόν, καὶ κἀνουσα ἐν εὐμορφον ρυάκιον καταβαίνει εἰς τὴν κοιλάδα. Εἰς τὰ σύνορα τοῦ μικροῦ τούτου ρεῖθρου, ἦσαν τῶν βασιλέων τὰ περιβόλια, τὰ ὁποία γέμουν ἀπὸ πλῆθος σκυρῶν καὶ εὐάρεστων περιπάτων. ὑποθέτουσι ὅτι ἡ ἀνωτέρα δεξιαμένη, ἦτον δι-ορισμένη μόνον διὰ νὰ ποτίῃ ταῦτα τὰ περιβόλια, καὶ οὕτω ὀνομάσθη τοῦ βασιλέως ἡ δεξιαμένη. Εἰς ἕνα μέρος, πλησίον ταύτης τῆς βρύσεως, ἦτον ὁ πύργος, τοῦ ἰδίου ὀνόματος, ὁ ὁποῖος ἐκηρμηνίσθη εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Σωτῆρος μας, καὶ ἐφόνευσε δεκαοκτὼ ἄνθρώπους. Ἐκεῖ ἦτον μία κοιλάς ματρίου βάθους ἀνάμεσα εἰς τὸς λόφους τῆς Σιών καὶ Ἀμωρίας, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἠγέρθη μία ὄραϊα γέφυρα, ἔχουσα ἀπὸ κάθε μέρος τῆς μίαν σειρὰν ὑψηλῶν δένδρων τὰ ὁποία ἐνὸς ἀσφαλούςαν τὰ ἄκρα τοῦ περάματος, τὸ ἐσκέπαζον πρὸς τοῦτοις μετ' ἕνα πυκνὸν καὶ δροσερὸν ἴσκιον. Αὕτη ἔγινε διὰ προσταγῆς τοῦ βασιλέως Σολωμώντος, ὁμοῦ μετὰ τὰ μεγαλοπρεπεῖ κτήρια, καὶ ὁδηγοῦσε ἀπὸ τὸ βασιλικὸν παλάτιον εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πύλας τῆς αὐλῆς τοῦ Ναοῦ. Ἐσχεδιάσθη οὕτω διὰ νὰ ἀπερνᾷ ὁ βασιλεὺς ἀρμολιώτερα, ὁπότεν ἐπισκέπτετο τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀκολούθως ἐσυνήθειζαν παρομοίως οἱ Μονάρχαι τοῦ Ἰσραὴλ ὅταν ἔμβαιναν ἢ ἔκβαιναν ἀπὸ τὰ ἱερὰ τεῖχη.

ΜΕΤΕΩΡΙΚΟὶ Λίθοι.

Αἱ πετρώδεις ἐκεῖναι οὐσίαι αἰτινες κατὰ διαφόρους καιροὺς ἔπεσαν ἀπὸ τὴν ἀτμοσφαῖραν, εἰς διάφορα μέρη τοῦ Κόσμου ὀνομάσθησαν Μεταωρικά πετράη ἢ Ἀερόλιθοι.

Κανὲν ὑποκείμενον, ἀπὸ τὰ ἐπισυναπτόμενα εἰς τὴν φυσικὴν τῆς γῆς ἱστορίαν, δὲν εἶναι θαυμασιώτερον, ἢ δυσκολώτερον εἰς τὴν ἐξήγησιν, παρὰ ἡ ἀρχὴ δηλ: ἡ ὑπαρξίς τούτων τῶν σωμάτων, τὰ ὁποία ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ἐφίσκονται ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφανείαν τῆς. Μ' ὅλον ὅτι ἔπεσαν εἰς διάφορους τόπους καὶ χρόνους, ὑπάρχει ὁμῶς μεγάλη ὁμοιότης εἰς τὰ φαινόμενα τὰ ὁποία προηγούναι καὶ συντροφεύουν τὸ πέσιμόντων. Ἐκείνη ὁμῶς τῆς ἐξωτερικῆς θε-

ωρίας, εσωτερικῆς κατασκευῆς των καὶ συνθέσεως, εἶναι πλέον ἀξιοσημείωτος.

Ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους ἕως τὴν σήμερον πολλοὶ ἱστορικοὶ καὶ συγγραφεῖς, ἐσημείωσαν διάφορα παραδείγματα. Μερικὰ τούτων τὰ ἀποτελέσματα βεβαιούνται ἐξαιρέτως, ἐνὸς ἄλλα τινὰ μένουσιν ἀμφίβολα.

Ὁ Κατάλογος δημοσιευθεὶς ἀπὸ τὸν Κλάδην εἰς τὸ Καθημερινὸν τῆς Φυσικῆς, κατὰ τὰ 1818, περιέχει 150 περίπου παραδείγματα τῆς πτώσεως τῶν Μετεωρικῶν τούτων λίθων, καὶ ἐξαιρέτως κομματίων σιδήρου, καὶ ἄλλων οὐσιῶν αἱ τινες ἔπεσαν μαλακαί, ὑγραὶ ἢ ξηραὶ, ἢ ὡσάν κόνις. Μία μεγάλη καταγραφὴ Μετεωρικῶν λίθων, οἱ ὁποῖοι ἔπεσαν εἰς τὴν Κίνναν, ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ Καθημερινὸν τῆς Φυσικῆς, εἰς τὰ 1819, ἀπὸ τὸν Κυρὸν. Ἄβελ Ῥεμουσάθ.

Τούτων ὀλίγα ἐμποροῦμεν νὰ ἀναφέρομεν.

Εἰς τὰ 1627 ὁ Ἀστρονόμος, Γασσένδης, εἶδε μίαν ἀκαμάνην πέτραν ἣτις ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος Βάισερ πλησίον τῆς Νίσσης εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἐζυγιάζεν 100 λίτρας.

Εἰς τὰ 1768 πλησίον τοῦ Σουσέ φρουρίου, ἐφανείσθη ἓνα θυελλῶδες σύννεφον ἐκ τοῦ ὁποῖου ἤκούσθη μία ἐκβολὴ ὡς βροντὴ, συντροφευμένη ἀπὸ μίαν βοῆν καὶ ταράχην τοῦ ἀέρος. Ἐπεσε λοιπὸν ἐμπροσθεν εἰς μερικὸν ταξιδιωτὰς ἓνα ζοφῶδες σῶμα, οἱ ὁποῖοι τρέξαντες, ἐθῆκαν γὰρ μίαν πέτραν ὀλίγον χωμένην εἰς τὴν γῆν καὶ πολλὰ ζεστήν.

Εἰς τὴν Σιέναν τῆς Ἰταλίας, νεφέλη τις ἐργουμένη ἀπὸ τὸν Βορρὰν εὐβάλε μεγάλους σπινθήρας ὡς τὰς τεχνικὰς φωτίας τῶν μηχανῶν βίαια βροντῆς ἤκούσθησαν καὶ 12 περίπου πέτραι, ἔπεσαν εἰς τὴν γῆν.

Εἰς τὰ 1795 εἰς τὴν Υόρκ ἐπαρχίαν τῆς Ἀγγλίας, ἤκούσθησαν ἀέριαι ταραχαὶ, ὡσάν μακρινοὶ κτύποι τουφεκίων καὶ περιπλέον μία βοὴ ἤκούσθη εἰς τὴν γῆν. Μία πέτρα 65 λιτρῶν ἔπεσε κάτω, ἢ ὁποῖα ἐχώθη εἰς τὴν γῆν 21 δακτύλων. Ἦτον ζεστὴ ὅταν πρῶτον ἐξετάσθη καὶ ἐμύριζεν ἀπὸ θειάφι.

Εἰς τὰ 1802, πλησίον τοῦ Αἰγλε τῆς Νορμανδίας, ἐφάνη μία πύρινος σφαῖρα κινουμένη ὀρμητικῶς διὰ τῆς ἀτμοσφαιρας. μετ' ὀλίγον μία βίαια ἐκβολὴ ἤκούσθη, καὶ πλῆθος λίθων ἔπεσαν, εἰς τῶν ὁποίων ἦτον 17 λιτρῶν,

Κατὰ τὰ 1807, εἰς τὰ ἐνωμένα Κράτη τῆς Ἀμερικῆς εἰς τὸ Οὐάστον τοῦ Κορνέκτικουτ, ἐφάνη ἓνα φωτεινὸν μετέωρον εἰς τὸ βόριον μέρος τοῦ ὀρίζοντος, καὶ ἐπροχώρησε πλησίον εἰς τὸ Zenith με μεγάλην ταχύτητα. Ἀκολούθως τρεῖς δυνατοὶ καὶ χωριστοὶ κρότοι ἤκούσθησαν, καὶ ἄλλα τρία σχήματα καὶ ταραχαὶ ἐθεωρήθησαν εἰς τὸ μετέωρον. Εἰς καθὲ μίαν ἀπὸ ταύτας τὰς διασπάσεις μεγάλαι πέτραι ἔπεσαν εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐσκορπίσθησαν εἰς τὸ διάστημα 10 μιλίων μήκους καὶ 3 ἢ 4 πλάτους. Εἰς τὸν ὑστερον κρότον, ἠριφθεῖσα πέτρα, ἣτις τοῦλάχιστον ἦτον 200 λιτρῶν, ἐκτέθη με ἓνα θορυβῶδη θρυγμὸν, καὶ με ἓνα αἰσθητὸν τοξοειδὲς φῶς. Τὸ μεγαλύτερον τεμάχιον τούτου τοῦ μετεώ-

ρου, τὸ ὁποῖον διετηρήθη, ζυγιάζει 37 λίτρας. — (α)

Τὰ φαινόμενα ὁποῦ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προηγούντων συντροφεύουν τὸ πέσιμον τούτων τῶν σωμάτων, εἶναι ἐφωτεινὸν μετέωρον, κινούμενον με μεγάλην ταχύτητα, καὶ ἐνίοτε ρίπτει σπινθήρας. ἓνας κρότος πλέον ἢ μείον βίαια ἐνίοτε συγνάκις ἐπαναλαμβανόμενος, καὶ μία ταραχὴ βροντῆς εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν.

Τὸ ὕψος τούτων τῶν μετεώρων, ὅπῃ τὴν φαίνονται ὑπέθετοσι ὅτι εἶναι μεταξὺ τῶν 20 καὶ 100 μιλίων. Ἐλογισθήσθη περιπλέον ὅτι εἰς ἓνα λεπτὸν κάμνουν 300 μιλίων δρόμον.

Εὐθὺς μετὰ τὴν πτώσιν των ἐξετασθέντα, εἶναι θερμάτα καὶ συγνάκις εὐγάζουσι ἀναθυμιάσεις ἀπὸ θειάφι. Ἐμῆρος τῆς ἐπιφανείαςτων, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι ἦτον ἐπιπεδικόν, εἶναι κατάκαυρον, καὶ ἀνώμαλον.

Ὅταν σπάση, παρρησιάζει μίαν θάσιν, στακτεροῦ, ὁποσοῦν πλησιάζουσαν τὸ γαλάζιον χρῶμα, περιέχουσι τοῦλάχιστον τρεῖς οὐσίας διαφόρους δηλ. 1. μίαν μελανὴν στακτερὴν, σφαιρικὰ σώματα, τῶσον σκληρὰ, ὅσον ἀξιοῦν νὰ χαραζοῦν τὸν ὕαλον, καὶ ὡς πρὸς τὴν μέγεθος διαφορά ἀρχίζοντα ἀπὸ ἓνα κόκκον σίτου, καὶ κατάντησιν εἰς ἓνα ὄβιον ροδουθίου. 2. λεπτὰ τεμάχια πυρίτιδος, κοκκινωπὰ κύτρινα, εὐθραυστα καὶ πολλὰκις λαμπηρά. 3. λεπτὰ μόρια σιδήρου, καὶ ἐνίοτε κομμάτια ἐνὸς δακτύλου διαμέτρου. Ἡ εἰδικήτων βαρύτης εἶναι μεταξὺ 3. 35 καὶ 4. 25

Ἡ ὁμοιότης τῆς μορφῆς καὶ ποιότητος εἰς ὅλους σχεδὸν τοὺς Μετεωρικοὺς λίθους, ὁποῦ ἕως τῶρα ἐξετάσθησαν δεικνύει ὅτι, ἔχουν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχήν. Αὕτη οὖν εἶναι ἀκόμη ἀγνωστος. Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπιωμεν πότενί τινι τρόπῳ οἱ μετεωρικοὶ λίθοι προήχθησαν. Τίποτε περισσότερον δὲν δύναμεθα νὰ φανερώσωμεν παρὰ τοὺς τέσσαρα γενικοὺς συμπερασμοὺς. 1. Ὅτι οἱ Μετεωρικοὶ λίθοι γίνονται εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν. 2. Ὅτι εἶναι ἐκβολαὶ γῆνι ἠφαιστῶν. 3. Ὅτι προέρχονται ἀπὸ ἠφαιστῶν τῆς Σιλιβίας. 4. Ὅτι εἶναι τεμάχια, ἀποσπασθέντα ἀπὸ γῆνους κινήσας.

ΠΩΣ ΝΑ ΔΙΟΙΚῆ ΤΙΣ ἘΝΑ ΣΧΟΛΕΙΟΝ.

Οἱ ταλαίποροι διδασκαλοὶ μας εἰς τὰ χωρία καὶ εἰς μὴ κρὰς πόλεις συγγὰ παραπονοῦνται ὅτι δὲν ἔχουν συμβουθητοὺς εἰς τὸ κοπιαστικόν των ἔργον τῆς διδασκαλίας, μὲ ὅλον ὁποῦ εἰς πολλοὺς ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν δὲν ὑπερβαίνει τοὺς ἑκατὸν. Προσέτι ὅτι εὐρίσκονται ἀναγκασμένοι μόνον των, εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν νὰ διδάσκουν τοὺς μεγάλους τῶν μαθητῶν, νὰ κάμουν ὥστε νὰ ἐνασχολοῦνται οἱ νεώτεροι, καὶ οἱ μὴ κρότεροι νὰ ὑψηλῶν. Τὸ ἀγρυπνον ὄμμα τοῦ διδασκάλου καὶ ἡ τιμωρητικὴ χεὶρ στέκει ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος, ὅπου τὰ ἐκεῖ κἀνήμενα παιδιὰ ὑψηλῶν. Ὅταν ὅμως μεταγερρίζεται σοβαρὰ καὶ θυμῶδη βιλήματα εἰς τὸ ἀριστερόν μέρος, ἀπὸ τὸ δεξιὸν προφέρονται πρὸς τὴν κἀ μισοπηγμένα γέ-

(α) Ὁ ἐκδότης τῆς ἐφημερίδας εἶδεν ὀφθαλμοφανῶς τὴν πτώσιν τοῦ τοιοῦτου.

λακα. Ο γράφας ταύτην τὴν κοινολόγησιν δύναται νὰ ἀμείψῃ διὰ τὴν ἐμπειρίαν του, διότι ἀπὸ τὴν νεοτητάτου ἤτον διδάσκαλος. Ἐμπορεῖ πρὸς τοῦτοις ἀληθῶς νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὑποχρεῖται νὰ κάμῃ τὸ αὐστηράτατον ἔργον ἐνὸς ἐδάτου, παρὰ νὰ ἦναι διδάσκαλος χωρὶς συμβουλήν.

Μίαν φορὰν ὅμως ἦτον εἰς τὸ Κάϊρον τῆς Αἰγύπτου, ἓνας χριστιανὸς διδάσκαλος, (περὶ τοῦ ὁποίου ὁ Στέφανος Θόλις ἀναφέρει εἰς τὸ περὶ «Προνοίας τοῦ Θεοῦ») ὅστις ἐκλόως ἐπροσπάθησε νὰ βαστάξῃ τὸ πολυάριθμον σχολεῖον του εἰς τὴν καλλιοτέραν τάξιν ὅπου ἤμποροῦσε, διότι ἐπρομηθεύθη ἀπὸ τρεῖς σταθεροὺς συμβουλοῦς, τὸ ὄνομα τῶν ὁποίων ἦτον Πίστις, Προσευχὴ καὶ Ἰπομονή. Ἐνας παρόμοιος διδάσκαλος ὡσάν τοῦτον τοῦ Κάϊρου, καὶ ὅστις χωρὶς τὴν βοήθειαν τῶν τριῶν τούτων συνεργῶν δὲν ἤθελεν ἐμπορεῖσαι νὰ ἐπιστατήσῃ τὸ σχολεῖον του μίαν μόνον ἡμέραν, ἦτον ὁ Κυρίος Ἰερεμίας Φλάτ, μερικὸς διδάσκαλος εἰς τὸ Στότγαρντ, εἰς τὸν ὁποῖον τὴν σήμερον πολλοὶ εὐλακρῶς καὶ φιλοφρόνως εὐνομοῦν. Ὁ καλὸς οὗτος ἀνὴρ ἦτον πάντοτε χαρούμενος εἰς τὸ κοπιαστικὸν του ἐπάγγελμα, καὶ ἀφοῦ πιστῶς ἐκτελοῦσε τὰ χρέη τοῦ διδασκάλου, τοῦ ἔμενεν ἀρκετὸς καιρὸς τὸν ὁποῖον ἐξόδευεν ἐρμηνειῶν τὰ πτωχὰ παιδιά, γινόμενος σύμβουλος, καὶ εἰρηνεῶν τὰς οἰκογενείας, ἔκαμνεν ἓνα χαριέστατον φίλον ὀδῶν πρὸς τὸν δρόμον τοῦ Οὐρανοῦ. Διότι ὅταν ὁ Φλάτ εἶχε μαζύ του τοὺς τρεῖς συντρόφους καὶ βοηθούς του (ὅπου ποτὲ δὲν ἐχωρίζετο ἀπ' αὐτοὺς) τὸν ἐσυντρόφειν παρομοίως ἢ ἐνέργειαν καὶ ἀγάπην τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἡ Εἰρήνη τοῦ Θεοῦ. τὴν ἀλήθειαν τοῦ ὅτι ἐλάθετο, πολλοὶ πρᾶβεστικῶς τὴν ἴλιξιαν καὶ ἐμπειροὶ θέλουσι βεβαιώσαι.

Πολλὰ παραδείγματα ἤμποροῦμεν νὰ ἀναφέρωμεν, εἰς ὅτι ὁ σεβάσιμος Φλάτ ἐπεχειρίζετο, μὲ τοὺς τρεῖς βοηθούστου, πόλλακις χωρὶς νὰ βάλῃ εἰς κίνησιν ἓνα τὸ δάκτυλον.

Εἰς τὸν ἀκόλουθον ἀριθμὸν μας ἀναφέρωμεν ἓνα.

(Συνέχεια)

ΝΕΑΙ ἩΦΑΪΣΤΙΑΙ ΝΗΣΟΙ.

Οἱ πλείστοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστιας μας πρέπει νὰ ἤκουσαν κάτι περὶ τῆς νέας Ἡφαιστίου νήσου ἣτις ἐφάνη πρὸ ὀλίγου μηνῶν πλησίον τῆς Σικελίας καὶ Μελίτης. Ὀνομάσθη Γαράχημ νήσος, καὶ εἰδοποιούμεθα ἐσχάτως ὅτι εἶναι ἀρκετὰ ὑψηλὴ καὶ ἔχει περίπου 15 μιλίων περιφέρειαν. Ἀπὸ τὴν ἀκόλουθον περίληξιν θέλετε καταλάβει ὅτι ταῦτα συμβάντα δὲν εἶναι σπάνια.

Εἰς τὰ 1783 ἓνας Ἡφαιστὸς εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς Ἰσλανδίας ὁ ὁποῖος ἔκαμνεν μίαν νέαν νήσον, καὶ διὰ κάμποσους μῆνας ἐφλόγιζε μὲ μέγαν δύναμιν. Ἡ νήσος μετ' ἔπειτα ἐβυθίσθη, ἀφίνουσα μόνον μίαν σειρὰν σκοπέλων.

Περὶ τὰ 1720 τὸν Δεκέμβριον μῆνα ἓνας μέγας σεισμὸς ἤκούσθη εἰς τὴν Τέρκερα νήσον, μίαν τῶν Ἀζώρων, καὶ τὴν αὐγὴν εὐρέθη μίαν νήσον ἔχουσα ἐννέα μιλίων περιφέρειαν ἀπὸ τὸ κέντρον τῆς ὁποίας ὑψώνετο μίαν στήλην καπνοῦ μετ' ἔπειτα ἐβυθίσθη καὶ ἐγένεν ἐπίπεδος μὲ τὴν θάλασσαν. Προσέτι μίαν μικρὰ νήσον ἐγένεν ἀπὸ ἓνα θαλάσσιον Ἡφαιστὸν εἰς τὰ 1811 ὀλίγον μακρὰν ἀπὸ τὴν Νήσον Ἁγιος Μιχα-

ἦλ, μίαν τῶν Ἀζώρων. Ἐγένεθ' τις ὅστις ἐπισκέψθη τὰς Νήσους εἰς τὰ 1813 μὲς εἰδοποιεῖ ὅτι καὶ αὐτὴ ἐβυθίσθη καὶ ἐγένεν ἀφανής. Τὸ ὕψος ὅπου τὴν σκεπάζει εἶναι 80 ὀργυές βαθύ.

Πλησίον τῆς Σαντορίνης, νήσου τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ἦφαιστοὶ ἀθλοὶ πρὸ δύο χιλιῶν χρόνων ἐβυθίσθη ἀπὸ τὴν θάλασσαν καὶ ἔκαμνεν διαφόρους νήσους· τρεῖς ἀπὸ τὰς παλαιὰς ἀναρρήξεις ἀνεφέρει ὁ Πλίνιος ὁ Στράβων, καὶ ὁ Σένεκας, καὶ ἡ ὑστέρη ἦτον εἰς τὰ 1767.

ὌΡΥΚΤΑ ΚΑΡΒΟΥΝΑ.

Υπάρχουν δύο διάφορα εἶδη τούτου τοῦ ὠφελιμοτάτου ὀρυκτοῦ, δηλ. τὸ ἀσφαλτώδες, καὶ τὸ ἀνθρακικὸν ἢ σκληρὸν κάρβουνον. Τὸ ὑστέρον δὲν συνηθίζεται, καὶ καίεται δυσκολώτερα ἀπὸ τὸ ἀσφαλτώδες, ὅταν ὅμως μίαν φορὰν ἀνάψῃ, ἡ θερμότης του εἶναι πολὺ διαρκὴς καὶ ὑπερβολικὴ.

Εἰς τινὰς τόπους τὸ ἀσφαλτώδες εἶδος δὲν εὐρίσκειται, εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὅμως εἶναι πλουσιοπαροχώτερον. Ἦδη ἄρχισε νὰ φέρεται εἰς τὴν Σμύρνην, καὶ ἐάν δὲν εὐρεθῇ εἰς τοῦτα τὰ μέρη, ἴσως ἐμπορεῖ μὲ τὸν καιρὸν νὰ γίνῃ ἀξιόλογον ἄρθρον τῆς ἐμπορείας εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν. Παραγέλομεν ὅμως ἐνθέρμως, νὰ πασισοῦν ἐπιμελῶς τὴν ἐξέτασιν ὅλων τῶν περὶ τὸν τόπον. Μὲ κακοφανισμόν μας προσέτομεν, ὅτι φίλος τις ὀρυκτολόγος φθάσας ἐσχάτως ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, δὲν ἐπέτυχε νὰ τὸ εὕρῃ· ὅθεν ὑπέθεσε ὅτι ὑπάρχει εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν στερεάν τῆς Μαύρης Θαλάσσης.

Οἱ Πλείστοι τῶν Γεωλόγων εἶναι εἰς γνώμην ὅτι, τὸ ἀσφαλτώδες κάρβουνον, μ' ὅλον ὅπου ἡ ποσότης του εἶναι ἄπειρος, λαμβάνει γένεσιν ἀπὸ τὴν παρασύνθεσιν φυτικῶν οὐσιῶν αἱ ὁποῖαι εὐρίσκονται εἰς τὰ ἐντόσθια τῆς γῆς. Ἡ γνώμη αὕτη φαίνεται ὅτι βεβαιεῖται ἀπὸ τὰ λείψανα φυτῶν τὰ ὑποῖα ἐνίοτε εὐρίσκονται ἐνομένα μὲ τὰ κάρβουνα.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΚΑΙ ΕΥΔΟΚΙΜΗΣΑΝΤΕΣ ἌΝΔΡΕΣ

Τὸ ὅτι οἱ μέγιστοι καὶ ἐνάρετοι ἄνδρες εἶχαν καὶ καλλιστας μητέρας, τοῦτο εἶναι ἀπὸ ὅλους ὀρθῶς παρατηρημένον. Ἀναριθμήτους ἐνστάσεις δύναται νὰ φέρῃ τις διὰ τὸ βεβαιώσῃ, τόσον ἀπὸ τὴν παλαιὰν καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν νέαν Ἱστορίαν. Ὁ Προφήτης Σαμουὴλ καὶ ὁ Ἀπόστολος Τιμόθεος ἐάν δὲν εἶχαν τύχην νὰ ἀπολαύσουν εὐλαβεῖς μητέρας, πιθανὸν δὲν ἤθελαν φθάσει ποτὲ εἰς ἐκεῖνον τὸν βαθμὸν, καὶ δὲν ἤθελαν εἶσθαι αἵτιοι τόσον μεγάλης ὠφελείας εἰς τὴν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν.

Τούτου τοῦ εἶδους ἀποτελέσματα εἶναι οἱ φυσικοὶ καρποὶ τοῦ καλοῦ παραδείγματος καὶ παιδείσεως ἐκείνων ὑπὸ τῶν ὁποίων τὴν συνεγῆ πᾶρρουσίαν ἀπεράσασμέν τοὺς ἀπαλοῦς, εὐκάμπτους καὶ νηπειῶδεις χρόνους μας. Ἀλλὰ τινὲς τρόπον ἢ ἀγράμματος καὶ ἀμαθῆς θυγάτηρ ἐμπορεῖ νὰ φωτίσῃ τὴν μητέρα; Ὅποιος λοιπὸν ἐπιθυμῇ τὸ καλὸν τοῦ ἐνοουστου, χρεώσται νὰ κάμῃ γνωστὴν εἰς ὅλους τὴν ἀπὸ λαμβανόμενῃ ὠφελίαν ἐκ τῆς Θελαίας ἀνατροφῆς.

Ἐνα ἔτος δύναται νὰ παραβληθῆ με ἓνα βιβλίον. Κάθε ἡμέρα εἶναι ἓνα φύλλον, καὶ κάθε ἑβδομον φύλλον εἶναι ἡ Κυριακή. Τὴν ἐσχάτην ἡμέραν κάθε χρόνου τελειώνει ἓνας τόμος, καὶ κάθε πρώτην τοῦ χρόνου ἀρχίζει ἓνας νέος. Εἰς μίαν σελίδα τοῦ κάθε φύλλου εἶναι γεγραμμένη ἡ εὐκαιρία τὴν ὁποίαν εἶχαμεν νὰ κάμωμεν καὶ νὰ ἀποκτήσωμεν κάθε καλόν, καὶ εἰς τὴν ἄλλην ἢ αὐτῶν ἐπίδοσις. Ἰπὸ τὴν μίαν εἶναι αἱ πραγματεῖαι τοῦ Θεοῦ με ἡμᾶς, ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ φερσιμόνμας πρὸς αὐτόν. Εἰς τὴν μίαν σελίδα κάθε ἑβδομου φύλλου, εἶναι αἱ διδασκαί ὅπου ἀκούομεν, τὰ βιβλία ἀναγινώσκωμεν, αἱ εὐκαιρίαι τῆς μοναξίας μας, καὶ αἱ ἐπιδόσεις τοῦ νοῦ καὶ πνευματός μας: ἀπὸ δὲ τὸ ἄλλο, τίνι τρόπῳ ἐξοδεύωμεν τὰς τοιαύτας. Τινὲς τῶν νέων ἀναγνώστων μας ἐτελείωσαν ὅκτω, καὶ ἄλλοι δέκα τόμους, καὶ ἴσως μερικοὶ ἀπὸ τοὺς διδασκάλους μας, δεκαοκτὼ ἢ εἴκοσι. Ὅλοι λοιπὸν εἶναι παρατεταγμένοι εἰς τὴν μεγίστην καὶ γενικὴν βιβλιοθήκην, περιμένοντες τὴν φωνὴν τῆς ἐσχάτης σάλπιγγος διὰ νὰ φερθῶν ἔξω καὶ νὰ διαβασθῶν ἔμπροσθεν τοῦ συνθηροισμένου κόσμου, καὶ τῆς γενικῆς παρρουσίας.

Ὅποια φρικώδεις καὶ τρομεραὶ σημειώσεις τότε θέλουσιν ἐκτελεθῆ—οοο—κηλίδαι—λάθη,— καὶ ἐγκλήματα κάθε ἔδους, κατὰ τὸ μέγεθος τῶν βιβλίων. Ποῖος ἀπὸ ἡμᾶς δὲν ἔχει τρέμει ἀπὸ τὸν φόβοντο, ἐξέυρων ὅτι τὰ χρονικά ἔσθλια μας ἢ αἱ πράξεις μας, ἔχουν νὰ διαβασθῶν εἰς τούτους ἀκροατάς, καὶ πρὸς τούτους νὰ τὰ εἰδωμεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι;

Ἡμεῖς τώρα προοδεύομεν εἰς τὴν τελείωσιν ἑνὸς βιβλίου—πάρουσα θέλει σφραγισθῆ καὶ θέλει προστεθῆ εἰς τὸ ἀντικὸν μέρος τῆς βιβλιοθήκης, ἀφοῦ τελειώσῃ. Κάμμία ἀλλαγὴ δὲν ἔχει τόπον. Δὲν ἠμποροῦμεν νὰ τὸ ἐξετάσωμεν, νὰ ἐξαλείψωμεν τὰ λάθη, ἢ νὰ τὸ ἀναθεωρήσωμεν καθὼς κάμνωμεν εἰς ἄλλα βιβλία. «Ὁ γέγραπται ἤδη γέγραπται,» καὶ μόνον μᾶς μένει νὰ τὸ εἰδωμεν τὴν ἐσχάτην ἡμέραν. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δυνάμεθα νὰ κάμωμεν εἶναι νὰ καταφρονώμεν ὅ,τι ἄτοπον ἐπράξαμεν καὶ νὰ τὸ ἀναπληρώσωμεν, με ἄλλον ὀρθόν εἰς τὸ ἐπόμενον βιβλίον, ἐὰν ἀρεθῶμεν νὰ τὸ τελειώσωμεν.

Δὲν ἐπαναλαμβάνω χωρὶς νὰ παραχθῶ, ἀνίσως τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν μέλλει νὰ διαβασθῆ τὸ κατάστιχόν μου, δὲν εὐρεθῆ εἰς κάθε σελίδα τῶν ὑτέρων βιβλίων ὅπου ἔγραψα, «Ὁ Χριστὸς ἐσταυρωμένος.» Ἐὰν οἱ μικροὶ ἀναγνώσται μας δὲν δύναται νὰ κατάλαβον τὴν σημασίαν τούτων τῶν λέξεων, κάμνουν καλὰ νὰ ἐρωτήσουν τοὺς γονεῖς ἢ διδασκάλους των, καὶ νὰ τοὺς γράψουν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ βιβλίου τοῦ παρόντος χρόνου, καὶ νὰ ἔχουν πάντοτε εἰς τὴν μνήμη των ὅτι «δὲν εἶναι οὐδεὶς ἐπίγειος οὔτε θνητὸς, διὰ τοῦ ὁποίου δυνάμεθα νὰ σωθῶμεν εἰμὴ μόνον διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ αὐτοῦ Ἐσταυρωμένου.

ἌΝΘΗ.

Νομίζω ὅτι ὅλοι οἱ μικροὶ φίλοι μου ἀγαποῦν τὰ ἄνθη—

δὲν ἐξέυρω κανένα ἀρμολιότερον ζεφάντωμα διὰ τὰ μικρὰ παιδία, ἀπ' ἐκεῖνο τοῦ νὰ φροντίζον καὶ ἀποβλέπον εἰς ταῦτα τὰ ἐμβλήματα.

Ὁ Πανάγαθος Θεὸς ὅστις ἐπλασε τα πάντα, τὰ ἐκατάταξε παρομοίως με τὴν ὥραν των τριγύρωμας, τὸσόν ὅπου φαίνονται νὰ λέγουν, «Ὁ Πλάστης μας σὰς ἀγαπᾷ.»

Ὁ Πανάγιος Σωτὴρ μας εὐχαριστήθη περισσύτερον βλέποντα τὰ ἄνθη τοῦ λιβαδίου καὶ τὴν ὠραιότητάτων, παρά τὴν παράταξιν τοῦ «Σολωμῶντος καὶ τῆς δόξης του.»

Πόσον παρομοιάζει ἓν ἄνθος με ἓνα νήπιον—ἐνίοτε πολὺ ὠραιότερον, καὶ διὰ τὴν ἀθωότητάτου ἀγαπητότερον. Ὅσοι αὐξάνει, ἐὰν ἴηαι καλόν, καὶ πάσχει νὰ ἴηαι τέκνον τοῦ Θεοῦ δὲν ὑστερεῖται τῆς ἀγάπης του. Ὅλοι ἐξέυρεται πόσον ἀρεστόν εἶναι τὸ χρῶμα καὶ ἡ ὄσμη ἑνὸς ἄνθους, τὸσόν εἶναι καὶ αἱ ἀρεταὶ ἑνὸς ἀγαθοῦ παιδίου εἰς τοὺς γονεῖστού.

Ψαλμὸς 23.

Ὁ Κύριός εἶναι ὁ Ποιμὴν,

Ὅπου με ὀδηγεῖ,

Κ' ὅπου με δίδει τὴν τροφήν,

Τὴ θέλω φοβηθῆ;

(2.) Εἰς τὰς βοσκὰς τὰς τρυφεράς

Θέλω ἀναπαυθῆ,

Κ' ἀπ' τὰς πηγὰς τὰς ζωηράς

Θὰ πινεῖ ἡ ψυχή.

(3.) Καὶ ἂν ἐγὼ περιπατῶ

Ἐν τῷ ἄδου τὴν σιάν,

Ἐν τῇ ράβδῳ σου θὰ στηριχθῶ

Με πάσαν μου χαράν.

(4.) Ἐκεῖ ἐπάνω ἔστων σταυρὸν

Σὲ βλέπω, ὦ Χριστέ,

Δὲν θέλω φοβηθῆ κακόν,

Ἄν ἴηαι με ἐμέ,

(5.) Τὸν θάνατον καὶ τὴν φοβρὰν

Ἐνίκησες ἐσὺ

Λοιπὸν τοῦ ἄδου τὴν σιάν

Δὲν θέλω φοβηθῆ.

(6.) Τὸ σῶμα μου θε νὰ ταφεῖ

Κάτω ἀπὸ τὴν γῆν,

Ἀλλ' ἡ ψυχῆ μου θε νὰ ζῆ

Ἄνω εἰς ἡδονήν.

(7.) Με τὸν Ποιμένα τὸν καλόν

Ὅπου μᾶς ἀγαπᾷ,

Καὶ μᾶς χαρίζει Οὐρανόν,

Καὶ Θεῖα ἀγαθά.

Τῆ 10 Δεκεμβρίου 1831

Εἰς Σμύρνην.

Ἡ παρούσα ἐκδίδεται κάθε Σάββατον, ἡ τιμὴ τῆς κατά τριμηνίαν εἶναι ἓν τάλληρον δίστηλον.

Εἰς τὸ Τυπογραφεῖον τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς.